

съ други чужденци посети всички пострадали мѣста. Тя водѣше съ себе си коне, натоварени съ хлѣбъ и дрехи, и раздаваше на злочеститѣ хора. Малки почернѣли и опърпани момичета (девойки) се трупаша около тази благородна англичанка, която имъ подаваше ризи, фанели, чорапи, кжсове хлѣбъ.

О, страшно бѣше онова време, когато бащите висѣха по бесилкитѣ, а децата умираха отъ студъ и гладъ изъ горитѣ!

— Нѣма ли нѣкой да помогне на този измжченъ народъ? Какво правятъ християнскитѣ народи? Какво прави славянска и братска Русия? — Тѣй питаха всички и обръщаха очи къмъ Сърбия, къмъ Румъния, ала най-много къмъ велика и славна Русия.

Въ това време рускиятъ царь Александъръ II бѣше на почивка въ Кримъ на Черно море. Тамъ той получаваше писма и телеграми за кървавитѣ събития, що се разиграваха въ България. Свидетели - очевидци казватъ, че когато цартъ четѣлъ телеграмитѣ, сълзи капѣли отъ очитѣ му. Сърдцето му се препълнило отъ жалость и той решилъ

Царь Освободитель.

да помогне на българитѣ да се освободятъ отъ турското иго. Далъ тайна заповѣдь на войската да